لنډه کیسه
د هیڅ چې چا
نه شوم
Ketabton.com
لیکوال: واجد منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیڅ درد دوا نه شوم

لیکوال: واجد « منګل »

ترتیب: افغان کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

زيات وخت تېر وو، پوره دولس کاله له کورنۍ، کلي او وطنه ليرې وم. په کوچنيوالي مې دې بېلتون ته غاړه ورکړې وه.

کور کې يوې کوچنۍ خبرې زما د ژوند برخليک بدل کړ او تر بل هېواد يې ورسولم.

پوهيدم، کورنۍ به مې ډېر ځايونه را پسې لوټ په لوټ کړي وي، دومره انتظار به يې، لکه ستوري يې چې د شپې راتلو ته کوي، کړی وي. يا شايد له څو کالو وروسته يې په مرګ حساب کړی وم.

خو زه، د کلونو دردونو له زغملو سره سره بيا هم ضد نيولی وم. نه پوهيدم چې ولې، بېرته کور ته تلل مې نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو ښايسته ځای کې، له ښايسته خلکو سره اوسيدم، خو دا ښايسته ځای راته وروسته دوزخ ښکاريده.

هر څه مې لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مې کوله، ټول هېر کړم، نه کيده، ورځ په ورځ مې زړه را تنګېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مې د مور غېږه غوښته، هغه غېږه چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پکې آرام وکړي.

بله لار نه وه، ليونتوب مې په ځان نه لوريده، دوه اختياره مې لرل، بېرته کور ته تلل يا همداسې سرګردانه پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې وويل: تر کله به ضد نيولی وم؟، ايا ښه نه دی چې نور بايد کور ته لاړ شم؟، ايا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهيدم، نور مې دا بېلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره ليرې په يوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسيږي يا نه؟

زړه نا زړه مې له يو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وويل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازې له شيشې سره لګولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترګو مې بې اختياره اوښکې تويېدې، هره سيمه راته نوې ښکاريده، بايد نوې وای، دولس کاله ترې ليرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا ګرمه وه، د مازديګر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانګې غوړولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسيدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشميرلې. موټروان اکسيليټر ته پښه ورکړه، شاته په سړک خړې دوړې پورته شوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې وکتل، ټول ځایونه نا اشنا وو، د کلي ښه زیاتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص ځو لويې نوې ودانۍ تر سترګو کېدې.

وراندې لاړم، هیڅ نه پوهیدم چې کوم ځای ته روان یم، خلکو هم نه پیژندم، د کلي ماشومان اوس زلمیان شوي وو او زلمیان بیا په پخه عمر کې وو.

د سیمې د بڼې بدلیدو له امله مې کور نه شو پیدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له یو سپین رنګه جومات سره نیږدې اوسیدو.

یوې او بلې خوا وګرځیدم، مخې ته له یو دېوال سره شنې ګڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کېنولې وې.

بیا مې جنوب خوا ته وکتل، لويې لويې ودانۍ جوړې وې خو سپین رنګه جومات هماغسې ړنګ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازې ته ور ورسیدم. شاته مې د موټر غږ تر غوږو شو، د خام سړک په یو ړنګ ځای کې کې تور رنګه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د ښي اړخ ټایرونه یې د سړک ړنګ ځای ته برابر شول، له کندې اوبو ځړیکه وکړه، پاکې جامې یې را ولړلې. پاس مې ور وکتل، یو ځوان هلک ترې راښکته شو، زړې او خیرنې جامې یې اغوستې وې، سترې ښکاریده، لاسونه یې په رنګ تور شوي وو. شونډې یې چاودې وې. فکر مې وکړ، ښایي د کلي یو کس دی. وروسته ښه نیږدې راغی، په حیرانۍ یې راته وکتل، بیا مې له مخې تېر شو، د یوې ماتې خړې لرګینې دروازې خوا ته یې ګامونه واخیستل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اټکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شیبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو ښه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انګړ ور ننوتم.

اه! هغه پخوانی لویه حویلی نوره نه وه پاتې، چارچاپېره خام دېوالونه تاو وو، یوازې یوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې ځمکه یې جارو کوله، را وکتل. زما څیرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم یې پیژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچنې سالون کې په ویل چیر (معیوبینو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس ښکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو یې ور پرې وتم، له اوښکو ډکې سترګې مې ور واړولې:

- مورې! عابد یم.

غلې وه، د خبرو سیکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه ښود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو یې لاس کې نیولې وه.

را ویې کتل، په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې، په زوته (زوره) یې را غږ کړ:

- زموږ له ځوریدو دې ډېر خوند واخیست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ټوخل، مخ يې سور واوښت، جارو يې له لاسه وه غورځيده، په خشکه (غوسه) يې وويل:

ـ ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شې؟ مور به مې هماغسې روغه کړې؟ پلار به مې ښېرته را ژوندی کړې؟

د بنې اړخ دېوال ته يې ګوته ونيوله:

ـ هغه دوه مشران ورونه به ښېرته سره يو ځای کړې؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موې سترګو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، ښېرته يې خلاصې کړې، غټه اوښکه يې له سترګو اوغورځيده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړيدو سپکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفګان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازې اوس د يوې پر ځای، دری شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه ښېرته راغلم خو د هيڅ درد دوا نه شوم...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شريک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره ډېره مرسته کولی شي.

فيسبوک: Wajid Mangal

واټساپ: +4368864664143

ايمېل: wajidmangal2003@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library